

Vypravování

Můj první den ve škole!

Každý den ve školce jsem si říkala, jaké to asi bude chodit do školy. Paní učitelka nám o ní často vyprávěla v předškolní přípravě, a kromě toho mi o ní říkala moje sestra a mamka. Snad proto jsem se vůbec nebála, a dokonce jsem se hrozně moc těšila. Slyšela jsem o ní jen to nejlepší. Moc jsem si proto přála tam také co nejdříve chodit. Rodiče mi říkali, že ještě budu muset počkat, ale starší sestra mě utěšovala, že to bude co nevidět. V den 1. září 2002 nadešla ta pravá chvíle a já jsem se konečně dočkala. Byla jsem šťastná jako blecha. Mamka mi koupila pro tento slavnostní den nové krásné kárované šaty a černé boty. Vyjeli jsme dříve než obvykle na sídliště Plešivec, akorát ne do školky, ale tentokrát do základní školy. Vystoupili jsme z auta a společně s rodiči jsme vešli do školy. První, koho jsem uviděla, byli mí kamarádi ze školky. Např. Kamča Bajarová, Honza, Lída a Sába. Cestou do třídy jsme potkali spoustu neznámých dospělých lidí, ale také hodně dětí. Když jsme třídu společně našli, tak nás čekalo velké překvapení. Před ní nás uvítala nějaká paní, která se nám představila jako paní ředitelka. Byla ráda, že jsme dorazili včas. Jmenovala se Marie Kyselová. Byla velmi hodná a já jsem si pomyslela, že kdyby tu byli všichni učitelé tak hodní jako ona, tak to bude hezkých pár let. Opravdu! Byli a jsou tu takoví. Zejména naše třídní učitelka v první třídě, paní učitelka Hedvika Herbeová. Pozvala nás do třídy, kde vše bylo nádherně vyzdobeno. Posadili jsme se do lavic, na kterých ležely sešity a nové učebnice matematiky, písanky a abecedy. Po celou dobu, kdy k nám mluvila a všechny nás vítala, rodiče stáli kolem a fotografovali nás. Já jsem si sedla vedle jednoho kluka, který se jmenoval Jára. Znali jsme se už ze školky. Paní učitelka nás tu přivítala a rozdala nám barevné papírky, na kterých byly číslice a tabulky. Jakmile jsme si to všichni prohlédli, začala vyvolávat naše jména. Já jsem byla mezi posledními. Poté co jsem zaslechla své jméno, vstala jsem a šla směrem k ní. Potřásla mi rukou a já jsem jí řekla své jméno a příjmení a ona se mi také představila. Po nějaké době jsme vstali, rozloučili se a šli domů. Já jsem skákala radostí, že už budu konečně patřit mezi ty, kteří chodí každý den s aktovkou na zádech a už nemusí spát po obědě.